

maa jo alle være enige i, at det er et udmærket og godt Formaal. At Retssikkerheden lader meget tilbage at ønske, derom er sikkert alle enige, men Enigheden brister ved Spørgsmaalet om de Midler, hvorved Retssikkerheden skal hævedes. Da den ærede Justitsminister forelagde sit Forslag, delte Meningerne sig netop med Hensyn til Midlerne. For mit Vedkommende stillede det sig saaledes, at jeg mente, at er det ikke muligt at finde bedre Midler end det, der er foreslaaet, nemlig legemlig Revselse, saa maa vi skride dertil af Hensyn til den truede, den krænkede Retssikkerhed, men jeg ventede og haabede, at det maatte være muligt at finde andre og ogsaa bedre Midler. Jeg satte i saa Henseende mit Haab til det Udvalg, der fik med Sagen at gøre. Jeg tager neppe fejl ved at sige, at den Betragtning, jeg her gør mig til Talsmand for, deltes af mine Meningsfæller, nemlig at det gjaldt at finde de bedste og sikreste Retsmidler, og jeg tør endvidere sige, at over for det af Justitsministeren oprindeligt forelagte Forslag var Stemningen saaledes, at man tvivlede om, at man havde fundet det rette, og Resultatet af Udvalgets Arbejde viser jo ogsaa, ligesom det Forslag, der her foreligger, indbragt her i Tinget ved privat Initiativ, at denne Tvivl fremdeles er til Stede. Derimod har der fra første Færd af blandt mine Meningsfæller i hvert Fald været en Stemning for at ombytte, konvertere, om man saa maa sige, den Pryglestraf, vi allerede have i vor Straffelov, saa at Børn og unge Mennesker, der nu, ved at forbryde sig, kunne hjemfalde til Legemsstraf, kunne blive fritagne derfor, mens man anvender Legemsstraf over for voksne Voldsmænd. Denne Tanke har haft Tilslutning inden for mine Meningsfællers Kreds, og det er jo over denne Tanke, at Forslaget, som vi her behandle, i høj Grad er bygget, og det viste sig ved Afstemningen i Gaar, at den ikke blot havde Flertallet af Venstrereformpartiet for sig, men ogsaa Flertal i det høje Ting, om ogsaa det var knebent. Maa jeg da saa sige om dette Forslag, der blev vedtaget i Gaar, og som vi nu staa ved 3die Behandling af i dette Øjeblik, at jeg antager, at der ikke er nogen, der vil bestride, at hvis man stod lige over for Valget mellem at anvende Legemsstraffe paa Børn og unge Mennesker eller at anvende dem paa voksne og Voldsmænd, vilde Valget ikke være trivlsomt. Men lad mig føje til, at dette Valg burde ikke være stillet som et Valg, det ene nødvendig gør ikke det andet, det

er to af hinanden uafhængige Ting. Den Omstændighed, at man herfra maatte ønske og meget levende ønske, at vi her gaa bort fra Legemsstraf, anvendt lige overfor Børn og unge Mennesker, medfører ikke med nogen som helst Nødvendighed, at vi skulle lægge Pryglene over paa de voksne. Man kan være nok saa meget Tilhænger af dette at fjerne Legemsstraf for Børn og unge Mennesker, uden at man derfor behøver at anvende denne Straffeform for voksne. Nu er imidlertid Afgørelsen truffen i saa Henseende, vi staa over for Forslagets endelige Vedtagelse, det gælder et Ja eller et Nej til det Forslag, der ligger paa Bordet. Jeg vil da anbefale, at vi sige Ja dertil, og det af flere Grunde. For det første fordi det er et Skridt henimod at sikre den Retshaandhævelse, der er nødvendig for Sikkerheden, og fordi det foreliggende Forslag betyder et Fremskridt i Sammenligning med det bestaaende paa det strafferetlige Omraade. Man kan beklage den Sammenhæng, der er kommen mellem to i og for sig saa uvedkommende Ting, men Sammenhængen er nu en Gang en Kendsgerning, Forslaget ligger her, og taget som Helhed betyder det et Fremskridt fremfor det bestaaende, som vi i Øjeblikket have paa det strafferetlige Omraade.

Der er hist og her blevet talt om denne Sag, som om den havde en politisk Karakter. Det er og det kan ikke være Tilfældet. En Sag, der deler alle politiske Partier, synes at savne det, der giver den politiske Karakter. Hvert Parti kan vidne for sig, jeg tør vidne for Venstrereformpartiet, at inden for vor Kreds have vi betragtet denne Sag som en neutral Sag. Der er faldet Udtalelser, det skal jeg vilig erkende, fra enkelte Medlemmer, der kunde synes at pege i en anden Retning, men det er rent personlige Udtalelser, og det er Udtalelser, hvorom vedkommende Talere temmelig sikkert selv ville hævde, at de ikke have den politiske Karakter, som man kunde være tilbøjelig til at lægge ind deri. Den Udtalelse, der stærkest peger i denne Retning kom maaske nok i Gaar fra det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som staaar her ved min Side og er min særdeles opmærksomme Tilhører. Hvis jeg ikke har opfattet ham fejl, sagde han, at de, der stemte for dette Forslag, handlede i Strid med deres Overbevisning — (Alfred Christensen: Med deres saglige Overbevisning.) Det gør ikke Sagen saa forfærdelig meget bedre, den bedste Overbevisning er den